

Sâmbătă,
30 mai 2026

Dragi copii,

Primele zile de la ultima mea scrisoare au fost marcate de ploile mult așteptate de fiecare dintre noi. Au fost și primele ploi din viața puilor mei, primii stropi de ploaie care au căzut pe penele lor marronii decorate cu numeroase pete mai deschise la culoare. Nu știu cum vă comportați voi când aveți parte de o experiență nouă, cert este că puii mei s-au speriat atât de tare încât au încercat să se ascundă sub aripile noastre, care nu de mult i-au încălzit și i-au și protejat de posibilele pericole. Era cât pe ce să ne împingă de pe creangă. Au uitat că acum câteva zile, după ce și-au văzut reflexia în adăpătoare s-au mândrit că sunt la fel de mari ca noi și numai culoarea penajului oferă indicii despre vârsta lor. Primul eclozat m-a întrebat tremurând de ce s-au supărat norii atât de tare încât trag cu săgeți și murmură atât de tare încât se clatină de frică chiar și frunzele din copaci, de ce nu se ceartă mai încet, așa cum fac el cu fratele lui. Mezinului îi era milă de norișorul a cărui burtică mormăie atât de tare și a început deja să plângă de foame, iar lacrimile lui inundă acum toată grădina. Le-a luat ceva timp să se obișnuiască cu tunetele și fulgerele, dar mai ales cu stropii de ploaie care, inevitabil, îi gâdilau ba pe codiță, ba pe aripi sau îi loveau exact în cioc, așa de tare încât au crezut că nu vor mai putea să mănânce niciodată. Le părea rău de râmele acelea groase și lungi, de fapt cele mai groase și cele mai lungi pe care le-au văzut în viața lor, care își părăsiseră tunelurile inundate de ploaie și se târau peste tot în grădină, chiar și pe aleea de piatră dintre casă și poartă. Să vă spun un secret? Durerea lor de cioc nu era atât de mare precum părea și a dispărut brusc, odată ce li s-a făcut foame, adică în doar câteva minute. Pentru prima dată în viața lor au mâncat singuri până s-au săturat. La îndemnul nostru au căutat râme și melci mici și până acum, dar le era mai ușor să-și deschidă ciocul așteptând hrana de la noi. Să nu credeți că au mâncat ușor, rapid și fără peripeții. Evident că râmele au vrut să-și salveze pielea și alunecau cu ușurință din ciocul lor, dar au învățat că trebuie să le ciupească mai tare ca să aibă succes. Au învățat și că trebuie să se sprijine tare și cu picioarele atunci când trag de o râmă gata să dispară în tunelul ei aflat sub pământ. S-au rostogolit de câteva ori mai spectaculos decât mingea Ilincăi, dar nu s-au lăsat. Sunt mândru de puii mei. Încet-încet devin tot mai independenți. Noi încă, desigur, suntem lângă ei, îi atenționăm dacă se apropie vreun pericol și le mai oferim și câte un cioc de mâncare atunci când e nevoie. Dar mai aveam timp să ațipim puțin în diferite momente ale zilei și avem timp să ne uităm și ce se întâmplă în jurul nostru.

Într-unul din aceste momente de liniște mi s-a părut că se mișcă ceva la ușa magaziei. Nu putea fi câinele, el dormea buștean sub crengile bradului pe care au aterizat puii mei după ce au sărit din cuib. Bietul câine nu prea suporta căldura. Probabil credea că dacă se deghizează în cadou de Crăciun, timpuriu ce-i drept, doar-doar vara avea să treacă mai repede. Abia după ce m-am apropiat puțin de clădire am văzut că era unul dintre cei 4 pui ai codroșului de munte care au ales și anul acesta să "înflorească" în ghiveciul agățat de grindă. Sărea de pe un obiect pe altul, mișuna pe jos și, spre deosebire de puii mei, putea să zboare puțin. Nici nu-i de mirare, avea aripile destul de dezvoltate și o codiță demnă de admirat. Restul puilor aveau să părăsească cuibul în următoarele 2 zile. În tot acest timp unul dintre părinți avea grijă de puiul care se grăbea să încerce noi experiențe, celălalt de cei rămași în cuib. Le țin pumnii, pardon, picioarele, și sper să îi văd cât mai repede pe crengi, sub protecția coronamentului.

Pe Ilinca o vedem des, vine în fiecare după-masă la bunici. Stă mai mult în grădinița buburuzelor, cum numește ea stratul plin de buruieni, lobodă sălbatică și talpa-gâștei. Aceste plante sunt atât de pline de păduchi de frunze, încât buburuzele nu știu pe care să le mănânce mai întâi. Ilinca se joacă mult cu buburuzele. Le pune în palmă și se amuză cum o gădilă cu picioarele, le-a făcut o pistă din fire de iarbă și le urmărește cum se plimbă pe ea. Se distrează de minune!

Duminica trecută a avut parte și de o experiență inedită. Împreună cu părinții și bunicii s-au dus să vadă cele mai colorate păsări de pe meleagurile noastre, prigoriile. A povestit zile în șir despre această excursie. Era fascinată de penajul lor în culorile curcubeului, dar și de galeriile lungi de 40-110 cm, uneori chiar și 150 cm, săpate în pereții verticali ai unei râpe din apropierea drumului. Nici cum nu înțelege cum reușesc să distrugă oamenii cuiburile unor păsări atât de frumoase, doar pentru că pe lângă libelule, viespi și alte insecte consumă și albine. După părerea ei nici măcar apicultorii nu ar trebui să se supere pe ele. A promis: când va fi mai mare va face tot posibilul să le protejeze.

Bunicul a devenit și mai misterios de la această excursie. De fapt primele semne de schimbare putea fi observate deja după cea de a doua vizită a vulpii în grădină. Să nu credeți că au fost doar două apariții ale roșcatei viclene, dar spre deosebire de mine, el numai de atât știa. Vorbea în șoaptă la telefon, căuta informații despre ceva ce urma să cumpere și, mă credeți sau nu, a făcut ordine chiar și în magazie fără să fie rugat de bunică de cel puțin o mie de ori.

Dacă i-aș putea citi gândurile! Sper totuși că în următoarele zile voi afla ce pune la cale, ca să vă pot povesti și vouă în următoarea mea scrisoare. Cunoscându-l, cu siguranță va fi o surpriză magnifică, memorabilă.

Cu drag,
Mierla, mai precis mierloiul

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. Ascultați AICI cântecul prigoriei. Nu poate fi confundat cu trilurile altor păsări. Desenul ei îl găsiți AICI.
2. Când vă plimbați în natură, mai ales pe pajiști, pășuni, din când în când uitați-vă și pe jos. S-ar putea să descoperiți cimbrisorul, niște floricele roz, tocmai bune pentru ceai. Nu uitați nici de soc, dar vă rog frumos mai lăsați câteva flori pe tufă să se transforme în bobite negre și delicioase pe care le pot consuma împreună cu puii mei când vremea se va răci.
3. Cu următoarea activitate vă invit în lumea cifrelor și a măsurătorilor. Vă mai amintiți că tunelurile săpate de prigorie variază între 40-110 cm, dar pot să atingă chiar și 150 cm lungime? Am uitat să menționez în scrisoare, că săparea acestor galerii este o muncă de echipă, contribuie atât femela cât și masculul. Perechea sapă între 6 și 12 zile pentru a realiza tunelul, timp în care elimină între 2,1-8,8 l adică 5-13 kg de nisip sau argilă. Ce performanță!

Acum e rândul vostru să lucrați.

- Comparați lungimea galeriilor prigoriei cu înălțimea voastră. Cu ajutorul unui centimetru marcați aceste lungimi pe podea astfel încât punctul de reper să fie peretele sau ușa, apoi culcați-vă și voi pe podea și vedeți până unde ajunge vârful capului vostru. Galeriiile sau voi sunteți mai lungi?
- Câte flacoane de apă de 0,5 l sau de 2 l echivalează cu 2,1-8,8 l de nisip sau argilă, cât elimină din tunel prigoriele. Și câte pachete de orez echivalează cu cele 5-13 kg de substrat pe care îl elimină prin săpat din galerii?

